

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Hvis hr. Dyremose læser efter, så står der noget hist og her om at fremme produktion og virkelyst og initiativ og kvalitet og alle de dér fine ting, men der står uendelig lidt om at fremme beskæftigelsen, uendelig lidt. Selve dette begreb, disse to ord, anvendes to eller tre gange i hele talen, i forbindelse med ungdomsarbejdsløshed og et par andre steder, men der er ingen principiel redegørelse i den tale for, hvordan tingene skal hænge sammen, hvordan den politik, som statsministeren ridser op, og som er en doktrinær konservativ politik, vil føre til de fremragende resultater, som hr. Dyremose taler om. Det skal man være profet – det skal man ikke alene være profet, det skal man være troende – for at tro på, og med så troende folk må jeg indrømme at det er svært at diskutere.

Erhard Jakobsen (CD):

Det kan tit være svært at skulle holde en tale, efter at hr. Gert Petersen har talt, fordi man tit føler sig provokeret til at gå ind på noget af det, som hr. Gert Petersen har sagt. I dag falder jeg ikke en eneste gang for den fristelse, for der har ikke været én eneste ting, som man overhovedet behøver at beskæftige sig med, ikke én ting, der overhovedet er værd at gå ind på at debattere, så det er hurtigt klaret.

Udenrigspolitikken har man klaget fra forskellig side over at regeringen har beskæftiget sig for lidt med. Jeg har jo herinde i folketinget nogle gange været i den situation – og det har jeg sagt rent ud til en tidligere udenrigsminister – at jeg var beroliget, hver gang han kom hjem efter et besøg i et nyt land og kunne konstatere, at vi heller ikke fik krig med det land.

Jeg føler mig fuldstændig rolig over for den nuværende udenrigsminister og den nuværende regering, og jeg er ikke spor fornærmet over, at ministrene har så travlt med at tage sig af dette lands anliggender, at man ikke får tid til, som den forrige regering havde, at beskæftige sig med El Salvador og Chile og Mauritius og de andre lande rundt omkring, hvor der ellers kunne være lidt spænding i gaden. Jeg synes, det er fuldt tilfredsstillende. Det passer ganske til hele den-
ne regerings form.

Der er dog ét udenrigspolitisk anliggende, som vi tvinges til at tage stilling til i den kommende tid alle sammen, og det er holdningen til EF, EFs parlament og EF-parlamentsvalget. Når jeg trækker det frem nu, er det, fordi det ser ud til, at der skal laves en masse hysteri omkring unionsspørgsmålet. Det er der grund til at man i hvert fald i dette ting gør op med. Der kan være mange, der kan være uvidende om det – også i EF – men her i tinget kan ingen være i tvivl om, at det er, som jeg siger, det rene hysteri at diskutere tankerne om en union, som om det var noget, der kunne ske i det kommende Europa-Parlaments 5 år, og som om det var noget, Europa-Parlamentet selv fik nogen som helst indflydelse på. Enhver i denne sal ved dog, at det ikke er tilfældet. Der er ikke den fjerneste udsigt til, at de udmærkede tanker målt med fremtidens alen, som er kommet fremførst i Genscher-Colombo-planen, senere i Spinellis betænkning – men det er jo kun en betænkning – de udmærkede tanker, som vi burde råbe hurra for i et lille land, der har lidt under, at europæiske stormagter har krigedes med hinanden i århundreder, at disse tanker kan føre frem til nogen som helst praktisk lovgivning på afgørende områder i en overskuelig fremtid. Jeg gætter selv på, at 60–70 år skal der til i modningsproces, før disse udmærkede tanker virkelig kan blive til noget, som parlamenterne skal til at tage alvorlig stilling til. Og så går man min-sandt hen og rejser en hysterisk diskussion om, hvem der er tilhængere og hvem der er modstandere af sådan noget. Det bør i hvert fald folketingsparlamentarikere ikke medvirke til, for det er urealistisk. Der er nogle, der ikke kan vide, at det er urealistisk, men medlemmer af dette ting kan i hvert fald vide det.

Det er vigtigt at få slået fast, at det er noget, der gælder på lang sigt. Og så er det vigtigt at få slået fast: hvad er overhovedet en union? Hvis jeg skulle give et bud på en union, der overhovedet skulle have en chance, skulle det være en, der var bygget op af de europæiske lande, ligesom Den tyske Forbundsrepublik i dag er bygget op, sådan at der er noget fælles, som man tager sig af under ét, fordi det enkelte land ikke kan klare det alene, og så er der en hel masse ting – og det er store ting – som ligesom i delstaterne i